

DAVID SAFIER

EL TEU PRÍNCEP BLAU

Empíries

narrativa

David Safier

El teu príncep blau

Traducció de Carlota Gurt

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *Traumprinz*
© 2016 by Rowohlt Verlag GmbH
Reinbek bei Hamburg

Primera edició: octubre del 2017

© de la traducció: Carlota Gurt Daví, 2017

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Egedsa
DIPÒSIT LEGAL: 19.584-2017
ISBN: 978-84-17016-19-7

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor;
la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra,
podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos,
a través del portal www.conlicencia.com
o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tots els drets reservats.

No he sigut mai gaire fan de la realitat. Sempre m'ha semblat massa realista. Sobretot quan es tracta de l'amor. I dels homes.

Tot i pensar així, però, amb vint-i-molts anys encara somiava de trobar l'amor en majúscules, l'home especial. Durant un breu període de temps, vaig creure que per fi havia trobat les dues coses amb en Bendix. Fins a l'instant que va renegar:

—Merda, arriba la meva xicota!

El fet que tots dos fóssim a la banyera gegantina del seu pis d'un edifici històric de Berlín, engrescats per unes copes de *prosecco*, no millorava les coses.

—Tens... tens xicota? —vaig quequejar horroritzada. Vaig sentir que s'obria la porta del pis.

—Sí... —va contestar amb cara de pànic i amb tot d'espuma als preciosos cabells rinxolats i a la barba de *hipster* ben cuidada.

—Em pensava... que tu i jo estàvem junts —vaig balbucejar.

—Oh... —va fer, sorprès.

—«Oh...»? No tens res més a dir?

—És que...

—Ara arregla-ho!

De fet, em pensava que en Bendix i jo érem alguna cosa semblant a una parella. Ens havíem conegut feia tres setmanes a través d'una app de cites. Em va agradar el somriure simpàtic de la seva foto del perfil, mentre que a ell —segons em va confessar— de seguida el va fascinar la meva cabellera rossa, impossible de dominar amb cap raspall. En la nostra primera cita, en Bendix i jo vam xerrar tota la nit; en acabar la segona, hi vam afegir un petó de comiat meravellós sota la lluna plena, i la tercera vam acabar al llit, on vam practicar sexe del bo. Feia uns instants fins i tot m'havia mirat profundament als ulls i jo, després de molts anys, havia tornat a sentir com en pot ser de meravellós estar enamorada.

—De fet, no és la meva xicota, Nellie —em va explicar en Bendix.

Algú va deixar una maleta al passadís, la porta del pis es va tancar de cop.

—No? —vaig preguntar, irritada i també una mica esperançada. Potser no l'havia sentit bé abans.

—És la meva promesa.

—QUE ÉS QUÈ? —li vaig cridar.

—La meva promesa —va repetir, i a mi se'm va contreure l'estómac, com si em volgués comunicar que en les setmanes següents no ingeriria cap sòlid per culpa del cor trencat.

Com havia pogut ser tan ruca de creure que un home com en Bendix es podia enamorar seriosament d'algú

com jo? Érem massa diferents: ell corria cada matí deu quilòmetres per Berlín; en canvi, el meu estat físic només es podia qualificar de llastimós. (Després de la primera cita, vaig pensar que hauria de tornar a fer esport; mentre feia jòguing al parc em va avançar un marrec de dotze anys. I un de setze. I els últims metres, un grup de marxa nòrdica i tot.) En Bendix sempre vestia de *hipster* amb una elegància despreocupada; jo sovint portava els mitjons diferents si no n'havia pogut trobar d'iguals enmig del caos de la roba bruta. Ell treballava de director de projectes per a l'UNICEF Alemanya, mentre que jo pensava de dependent a una botiga de còmics i somiava de convertir-me en dibuixant de còmics professional. Feia anys que no m'apropava ni un pas al meu somni. Només havia publicat algunes històries autoeditades amb títols com *Singlewoman salva l'amor*, *Singlewoman conquereix Manhattan*, *Singlewoman troba marit* o *Singlewoman i el capità Anticompromís*.

El capità Anticompromís agradava tant als meus vuitanta-quatre lectors assidus que em vaig plantejar inventar-me altres personatges com ell: Infideliboy, Bad Dancer o Florian el Bàrbar.

A en Bendix li agradaven molt els meus còmics i no trobava que el meu somni de voler segrestar els lectors i endur-me'ls a un altre món fos ridícul en absolut, ben al contrari del 99% de la resta de persones de la meua vida, inclosos els antics companys de la meua carrera truncada de Magisteri, que a hores d'ara ja eren tots funcionaris i havien format famílies felices. Periòdicament els meus pares també em deien coses com: «Nellie, quan faràs alguna cosa decent?», «Fins quan ha de durar això? Eterna-

ment?» o «Però què hem fet malament?». De fet, només hi havia dues persones al món que entenien el meu somni de dibuixar còmics: una era en Lenny, el meu company a la botiga de còmics, que sempre anava fumant; l'altra era en Bendix. Això també el feia encantador.

—Per què no m'has explicat que estaves promès?
—li vaig fer la pregunta òbvia amb el cos tremolant, malgrat que l'aigua encara era ben calenta.

—Ha estat mig any fora —va xiuxiuejar—. A Nigèria amb Metges Sense Fronteres. Se suposava que tornava demà.

—Això no és ben bé una explicació —li vaig replicar, i l'estómac se'm va fer una pilota.

—Xxxt! —va fer en Bendix tot posant-se l'índex als llavis, però ja era massa tard. Vam sentir una veu melodiosa que cridava des del menjador:

—Bendix, ets tu?

—Sí, Marissa —li va respondre.

—Em sembla que és hora que me'n vagi —vaig dir, i em vaig recolzar a la vora de la banyera gegantina per aixecar-me.

—No, Nellie —es va afanyar a xiuxiuejar-me en Bendix—. No marxis.

—No? —vaig dir a mig aixecar-me. Volia que la seva promesa em veiés? Volia confessar-li que havia conegut una altra persona? I que volia tallar amb ella? Potser tot plegat no era tan terrible, doncs?

—Ara no pots marxar, Nellie —va repetir, i em va empènyer suaument cap a dins de la banyera. Déu meu, sí que volia que la seva promesa em veiés. La volia deixar per mi!

—Submergeix-te, Nellie.

—Ehem... Com dius?

—Que et submergeixis —va repetir, i va assenyalar l'aigua coberta d'espuma.

Fins aquí la il·lusió que em triés a mi. En Bendix no volia perdre la seva promesa. Havia de desaparèixer sota l'espuma fins que ell l'hagués fet sortir de la cambra de bany. No s'havia d'assabentar de res. Pel que es veia, jo li era absolutament igual. Allò em va fer mal.

De fet, hauria d'haver atonyinat en Bendix amb la manyopla de bany i hauria d'haver sortit de la banyera i del pis fent escarafalls. Però allò estaria ben fet? Era correcte? La seva promesa em veuria i se li trencaria el cor. I a ell també, l'hi notava a la mirada de súplica. Submergint-me, podia estalviar-li el mal a la noia i donar l'oportunitat a en Bendix d'arreglar aquella relació. Llavors no hi hauria tres víctimes, només una. Jo. Tots els meus còmics, sèries i llibres de fantasia preferits (des de *La guerra de les galàxies* fins a *Harry Potter*, passant per *Els jocs de la fam*) m'havien ensenyat que cal actuar correctament i protegir els altres del sofriment i el dolor, encara que això suposés patir un mateix. Així que submergir-se era l'opció moralment correcta!

A banda, també tenia una por bestial que la seva promesa em descobrís despullada a la banyera.

Així que vaig agafar aire i em vaig submergir. Em va venir al cap *Harry Potter i el calze de foc*, en el moment que en Harry ha de sobreviure sota l'aigua. Com m'hauria agradat poder canviar-li el lloc. I no només perquè ell tenia escafalga, que permet respirar sota l'aigua, sinó perquè en Harry no s'havia d'ajoure entre les cames peludes

d'un home. D'acord, el jove mag s'havia de barallar sota l'aigua amb els ganyotus, però jo en aquell moment també hauria preferit lluitar contra aquells dimoniets aquàtics repugnants.

—Em pensava que arribaves demà, Marissa —vaig sentir que deia en Bendix. Sota l'aigua la veu m'arribava esmorteïda.

—Et volia donar una sorpresa —va fer ella rient.

Això ho havia ben aconseguit.

—Genial —va riure en Bendix, però ni des de sota l'aigua no sonava gaire convincent.

—Que passa res? —va preguntar la Marissa, que naturalment també ho havia notat.

—Per què ho dius?

—Et comportes d'una manera estranya.

—No, no... És només que estic emocionadíssim que ja siguis aquí. Au, fem un cafè —va proposar en Bendix.

A sota, jo em preguntava quanta estona pot sobreviure algú submergit en l'aigua. Seixanta segons? Noranta? I quants n'havien passat ja? Vint-i-cinc? Trenta? En tot cas, molts més dels que voldria.

—Tinc una idea millor —va dir la Marissa. Malgrat que la seva veu també se sentia esmorteïda, estava segura d'haver captat un to seductor.

—Quina? —va preguntar en Bendix esforçant-se perquè no se li notés res.

—Em ficaré amb tu a la banyera.

«Ai, merda», vaig pensar. En ma vida el pensament «Ai, merda» no havia sigut mai tan adient per a una situació.

—Però... però... —va balbucejar en Bendix—. Si estic... arrugat com una pansa.

—Bah, ja et desarrugaré jo.

Jo esperava una ocurrència genial d'en Bendix. I vaig esperar. I esperar. L'aire se m'acabava de manera lenta però inevitable. Pel que es veia, a en Bendix no se li acudia ni tan sols una ximpleria. No se li acudia res. Així va ser que, de sobte, un peu femení descalç va travessar l'espuma i va provar la temperatura de l'aigua just sobre la meva cara. Amb l'ensurt, vaig obrir la boca i unes bombolles d'aire van pujar fins a la superfície.

—Què ha sigut, això? —va fer la Marissa sorpresa, mentre sostenia el peu a un centímetre i mig del meu nas.

—És que... m'he tirat un pet —va balbucejar en Bendix.

—Un pet? —va preguntar la Marissa, incrèdula, mentre jo seguia anguniada les meves bombolles amb els ulls.

—Avui he menjat indi —va mentir en Bendix.

—Indi?

—He menjat alguna cosa que portava lleties.

La Marissa no s'ho empassava i jo tenia els pulmons a punt de petar. No ho podria resistir gaire temps més.

—I també portava pèsols —va afegir en Bendix, nerviós.

—Ah.

—Era un bufet lliure.

—No em crec ni una paraula —va dir la Marissa, i va enfonsar el peu a l'aigua. Just sobre la meva cara. Aquestes coses no li passen mai a Harry Potter.

—Ai, he trepitjat alguna cosa —va cridar la Marissa, que de cop va treure el peu de la banyera.

—És la meva cama... —va fer en Bendix mirant de trobar una excusa.

Jo no podia més. Havia de sortir. Amb un esforç sobre-humà, vaig intentar posposar aquell moment uns quants segons, però la Marissa va ficar la mà a la banyera, em va engrapar els cabells i em va treure de l'aigua de mala manera.

—Aquesta també l'has tret del bufet lliure? —va preguntar, mordaç.

L'agudesa de la frase potser m'hauria impressionat si no m'hagués estirat els cabells amb tanta brutalitat que vaig haver de cridar. Em vaig ennuegar que feia por. A més, els ulls em coïen per l'espuma. Me'ls vaig fregar per eixugar-me'ls, però encara em coïen més, i tossint i a les palpentes vaig buscar la tovallola. En Bendix estava paralitzat i la Marissa em va llançar una tovallola a la cara. Vaig tornar a cridar, em va venir més tos i vaig trigar una estona a eixugar-me la cara amb la tovallola i tornar a veure-hi clar. Tenia al davant una noia preciosa i delicada, de llargs cabells castanys i ulls foscos. Una mica com l'Angelina Jolie de jove. De fet, m'hauria d'haver sentit terriblement inferior a aquella dona meravellosa. No només perquè era encantadora, sinó perquè a més havia aconseguit alguna cosa a la vida. Era una dona que treballava de metge en països en desenvolupament, que pujava sense por a avions atrotinats i salvava vides a la selva nigeriana. L'aventura més gran de la meua vida fins aquell dia havia sigut un vol amb Ryanair a la costa daurada búlgara, on havia agafat una infecció gastrointestinal. Aquella dona era una heroïna a la vida real; jo, en canvi, només m'inventava heroïnes de còmic. Tot i així, en aquell moment me'n compadia. Fins a quin punt tot allò devia ser dur per a ella? El seu promès amb una altra. I, a sobre, amb una dona que no li arribava a la sola de la sabata en cap aspecte.

La Marissa em va veure la compassió als ulls. Això la va posar encara més furiosa. Llançant-me una mirada que hauria pogut congelar uns alts forns, va dir:

—Fora!

No la vaig contradir. Vaig sortir de la banyera regalimant i amb el cos cobert d'espuma.

—I ara desapareix, porca!

—Què m'has dit? —La compassió que sentia es va esfumar de cop.

—T'he dit porca —va repetir.

Volia contraatacar, però no pas amb un altre insult fàcil. Volia replicar-li amb alguna cosa superintel·ligent. Alguna cosa que li arribés a l'ànima.

—Si jo soc una porca, llavors... llavors tu ets una... una porcassa.

—Una què? —Déu meu, per què no se m'acudia alguna cosa perspicaç? — Fot el camp d'una vegada! —em va ordenar.

—Puc agafar les meves coses? —vaig preguntar amb un fil de veu, esperonada pel granet de dignitat que em quedava.

—No.

—No?

—No!

—No sento altra cosa que «no» —vaig dir, irritada.

—Perquè és el que he dit.

Com un llamp, va recollir la meva roba de terra i se la va prémer contra els pits perfectes.

—Aquest és el càstig per voler-li fotre l'home a una altra.

—Però no em pots fer fora sense roba —vaig protestar.

—Oh, i tant que puc!

Desesperada, vaig mirar en Bendix, que fins a aquell moment havia aconseguit mantenir-se al marge de la conversa suposant, de manera no del tot infundada, que si es ficava entre aquelles dues dones podria acabar apareixent l'autèntic culpable. Va rumiar un moment què havia de dir, fins i tot va obrir la boca, però ho va deixar córrer i es va submergir.

—Desapareix d'una vegada! —em va etzibar la metgessa sense fronteres.

En aquell moment em sentia una mica com en una batalla de superherois: *Singlewoman contra la Promesa Terrorífica*. Una cosa estava clara: Singlewoman no es deixaria doblegar per una malvada com aquella.

—Vull les meves coses —vaig insistir.

—A Nigèria he lluitat contra l'ebola, els soldats i els senyors de la guerra. Així que me les puc tenir amb tu tranquil·lament! —em va deixar clar la Marissa de manera molt convincent.

Amb qui me les havia tingut jo, a la meva vida? L'última vegada va ser quan em vaig barallar a tercer. Ens vam atonyinar amb en Paul i vaig guanyar i tot. Ara bé, jo li passava un cap i ell encara anava a preescolar. La Promesa Terrorífica se'm menjaria amb patates, encara que fos un berenar ben estrany per aquella hora de la tarda.

Mentre jo dubtava, en Bendix va treure el cap un moment, va analitzar la situació, va agafar aire i va tornar a desaparèixer sota l'aigua.

Em pujaven les llàgrimes als ulls, però no volia donar a aquella sonada la satisfacció de veure'm feta un sac de llàgrimes. Vaig agafar la tovallola, m'hi vaig em-

bolicar i vaig sortir del pis. Sorruda. Regalimant. Trista. I gens ni mica heroica.

Idiota de mi, ho hauria d'haver sabut: tan bon punt et permets tenir sentiments, ve ella i et deixa fora de combat: la maleïda realitat.

2

Hi ha coses més agradables que passejar-se pel centre de Berlín amb només una tovallola al damunt. Per exemple, els trastorns gastrointestinals, la pesta bubònica o un concert de música folklòrica tirolesa. El problema no eren els berlinesos, dels quals al centre ja no en queda ni un, sinó els turistes. Em van fer fotos uns japonesos que gairebé es van ofendre quan els vaig cridar: «*Please take the handy away*», «*No, I won't take a selfie with you!*» i «*Hey, take the selfie pal away!*» (estava força segura que la traducció anglesa de «pal de selfie» era «*selfie pal*»). Com que anava pel món descalça, em vaig adonar per primer cop de com n'estaven de brutes les voreres de Berlín. Havia de fer eslàlom cada dos per tres i alguna vegada, fins i tot, fer uns saltirons com quan jugues a gomes. Si *Pretty Woman* s'hagués rodat a Berlín, a l'escena en què Richard Gere, descalç, torna a sentir la terra i retroba la seva humanitat, hauria trepitjat xiclets. O vidres. O una caca de gos. S'hauria tornat a posar les sabates a corre-cuita, hauria continuat sent un empresari malvat, i Julia Roberts hauria d'haver continuat venent-se el cos.

L'única cosa bona del meu martiri era que em distreia d'en Bendix i de les meves llàgrimes. M'havia de concen-

trar en la qüestió de com aconseguir sortir d'aquella situació desagradable abans que qualsevol imbècil pengés un vídeo meu a YouTube. Volia trucar al meu company de feina de la botiga de còmics, en Lenny, perquè em vingués a recollir amb el seu Volkswagen Escarabat, però per trucar-li em feia falta una coqueta: el mòbil. Encara era amb la meua roba al pis d'en Bendix. Vaig preguntar als que passaven si em podien deixar un momentet el telèfon per fer una trucada, però continuaven caminant amb aquella típica mirada d'habitant d'una gran ciutat que diu a-mi-què-m'importa-què-et-passi. Llavors vaig veure un adolescent punk amb els cabells blaus que jugava amb el mòbil. M'hi vaig acostar i el vaig espiar per damunt de l'espatlla. El joc consistia a catapultar uns peixets molt bufons des de l'aigua cap a terra tan lluny com poguessis.

Jo m'esperava que un paio raret com aquell punk mostraria més compassió. Els *outsiders* s'han de mantenir units!

—Perdona —m'hi vaig adreçar—, em pots fer un favor?

—Quin? —va preguntar el punk, desganat, sense mirar-me.

—Puc fer una trucada amb el teu mòbil?

Va aixecar els ulls, es va adonar que només portava una tovallola al damunt i va fer un gran somriure:

—I tant!

—Gràcies —vaig dir alleujada.

—Però voldria una cosa a canvi —va dir amb els ulls clavats als meus pits, coberts només amb la tovallola.

—Què? —vaig preguntar, circumspecta.

—La tovallola —va fer amb una rialleta.

Irritada, vaig fer mitja volta amb l'únic consol de no

haver-me fet professora, perquè gràcies a això no havia de lluitar dia rere dia amb aquesta mena de graciosets púbers amateurs.

Pel que es veia, era impossible aconseguir ajuda a Berlín quan ets una persona que passa un mal moment, així que vaig sospesar les opcions que tenia. El meu piset d'una habitació quedava a sis estacions de metro; la botiga de còmics on treballava, només a dues. Però allà no hi tenia roba, tot i que sí que hi havia una pila de disfresses d'oferta per als fans i en podia agafar de prestades.

Em vaig afanyar fins a la parada de metro més propera. Com que no tenia diners, no vaig treure bitllet a les màquines expenedores, i vaig alegrar-me de no haver de quedar-me plantada a l'andana i que tothom em mirés perquè el metro va arribar de seguida. M'hi vaig llançar a dins d'un salt i vaig buscar un lloc per seure. La gent del voltant s'apartaven una mica de mi i clavaven els ulls a l'*smartphone*: la manera més natural de tractar els suposats sonats en el transport metropolità. Mentre el metro avançava a sotragades, els meus ulls van topar amb l'anunci d'una exposició de l'artista novaiorquès Damien Moore, titulada *Heaven and hell are other people*. En altres circumstàncies m'hauria mirat més bé el cartell, perquè trobava que l'obra d'aquest home era fabulosa, però no podia parar de pensar en en Bendix. L'estómac se'm va tornar a contreure en una bola petita i dura. El mal d'estómac era només el primer dels set nivells del cor trencat, que, per desgràcia, coneixia molt bé:

1. Mal d'estómac
2. Plorera

3. Intent de rècord del món d'autocompassió
4. Durant setmanes
5. I mesos
6. Hores i hores escoltant el clàssic de Michael Jackson *Man in the Mirror* per recuperar la seguretat en un mateix
7. Transformar l'experiència en còmic: *Singlewoman... contra l'esgarriós cor destrossat*

—Bitllet, sisplau! —vaig sentir que deia una veu de lluny. Aterrada, vaig mirar enlaire. Al final del vagó, els revisors feien la seva feina. Em vaig aixecar i vaig mirar de passar desapercebuda i anar cap a l'altre extrem del vagó amb l'esperança de baixar abans de ser descoberta. Malauradament, no és senzill passar desapercebut quan només portes una tovallola. No havia fet ni quatre passes que el revisor em va barrar el pas:

—Alguna cosa em diu que vostè no té bitllet.

Era un home d'entre quaranta i cinquanta anys d'origen immigrant. Podia venir de Síria, del Marroc o de l'Afganistan, però definitivament no de Noruega. Ara bé, parlava l'alemany millor que molts immigrants, i segur que molt millor del que la majoria dels alemanys parlarien el farsi si les circumstàncies els haguessin obligat a viure a Kabul.

—D'on ho ha tret, que no tinc bitllet? —vaig preguntar tot esforçant-me a fer un somriure que, amb les preocupacions i la situació, va quedar més aviat forçat.

—Doncs, bé —va somriure amistós l'home—, la seva tovallola no sembla que tingui butxaques.

—No —vaig haver d'admetre.

—L'hauria de denunciar per viatjar sense bitllet —va explicar el revisor mentre el metro continuava avançant catric-catrac. Ja no faltava gaire per a la meva parada—. I com que segur que tampoc porta identificació, hauré de trucar a la policia, que se l'emportarà.

—Avui he tingut molt mal dia —vaig fer apel·lant a la seva compassió.

—Ja me'ls conec, jo, els mals dies —va sospirar l'home—. Per exemple, el dia que ens vam enfonsar amb la barca de refugiats...

De sobte, el meu cor trencat em va semblar una mica ridícul.

—O el dia del terratrèmol al camp de refugiats.

D'acord, ridículíssim.

—No sé si hauria de deixar de creure en Déu perquè permet tot aquest patiment —va continuar reflexionant el revisor—. O si li hauria d'estar agraït perquè he sobreviscut a tot plegat i ara em puc dedicar a revisar els bitllets de metro dotze hores al dia sense perill.

Què li podia respondre?

—Per què ha tingut un mal dia exactament? —em va demanar.

No li volia explicar que la promesa d'un home de qui estava penjada m'havia enxampat a la banyera amb ell i m'havia fet fora. Comparat amb la sort del revisor, sonava ridícul. Així que vaig optar per una mentideta:

—M'han robat a la piscina.

—Però no fa gens de pudor de clor —va replicar, i jo per dins vaig maleir haver ensopegat amb l'únic revisor de Berlín a l'altura de Sherlock Holmes—. No té cap

història millor per explicar-me i que em permeti no entregar-la a la policia?

Li havia d'explicar a aquell home el que havia passat? O sortir-li amb alguna història com em demanava? Vaig optar per la història:

—Soc una princesa. Una bruixa em va convertir en granota amb un encanteri, i ara fa un moment un home m'ha fet un petó i m'he tornat a convertir. I ara estic despullada. L'única cosa que he trobat per tapar-me és aquesta tovallola.

—I què se n'ha fet, de l'home que li ha fet el petó?
—va preguntar el revisor.

—Ha marxat corrent de l'ensurt.

L'home va esclafir a riure. El metro es va aturar a l'estació on pensava baixar. Al meu darrere es van obrir les portes i el revisor em va fer un senyal amb el cap perquè desaparegués. Per acomiadar-se, em va cridar:

—I procuri mantenir-se allunyada de les bruixes.

Vaig baixar, vaig respirar fondo i vaig pensar: «Un a zero per a la imaginació».

3

L'eufòria per no haver de passar el dia mig despullada en una comissaria de la policia berlinesa em va durar dos-cents metres. Només entrar per la porta de la botiga Capità Còmic i veure la catifa ronyosa, d'un color que només els experts podrien reconstruir, em va tornar a envair la pena de tenir el cor trencat.

Capità Còmic no era una botiga de còmics tan neta

i elegant com les que surten a les pel·lis i sèries americanes. La zona d'entrada encara era més o menys acceptable, amb un Superman de mida natural fet de plàstic, un ànec Donald pla de cartró, estanteries atapeïdes de còmics, un penja-robes i una butaca de pell realment còmoda. En canvi, la part posterior de la botiga i el magatzem estaven desendreçats com si hi hagués desfilat una horda sortida de *Walking Dead*. Pertot arreu hi havia piles de revistes i novel·letes de fulletó que ningú no compraria mai. El nostre cap —que sempre estava de mal humor i es deia Lothar, encara que nosaltres l'anomenàvem Pomesagres Pocabroma— no les volia llençar de cap manera. Estava convençut que en qualsevol moment podia venir algú a comprar aquelles relíquies, tot i que jo sospitava que en Lothar no es volia separar de revistes com *Un gran estiu amb l'osset Bru*.

En Pocabroma tenia tan poca fe a tractar bé els clients com a pagar puntualment els treballadors. Tot i així, era un cap que qualsevol empleat d'una gran empresa hauria envejat, perquè gairebé sempre brillava per la seva absència. Ens deixava fer, a mi i al meu company, i ja està.

Rere el taulell seia en Lenny, prim i pàl·lid, llegint un còmic de Batman. Tenia una piruleta a la boca i portava la gorra de *La guerra de les galàxies* amb el text «*Han shot first*». Crec que no he vist mai en Lenny sense aquesta gorra. És probable que vingués al món amb la gorra posada. En Lenny va arrencar a xerrar sense ni mirar-me:

—Saps què se m'acaba d'acudir?

—No —li vaig contestar fluixet, i vaig anar fins al penja-robes arrossegant els peus.

—En Batman va tenir molta sort d'ensopegar amb

ratpenats just en el moment que va decidir convertir-se en superheroï. És per ells que es diu Batman.

—I per què va tenir sort? —li vaig preguntar sense autèntic interès.

—Imagina't que arriben a ser hàmsters —va continuar sense aixecar el cap—. Llavors seria el Hàmsterman o el Bèstiapudenta...

Vaig girar el penja-robes i vaig buscar alguna peça adient sense escoltar-me'l gaire.

—O si hagués ensopegat amb Adam Sandler.

Vaig agafar un abric inspirat en la Sigourney Weaver d'*Alien*.

—O amb una cadira de rodes...

Com que jo no reaccionava, en Lenny a la fi va aixecar el cap i es va adonar que només portava una tovallola. Gairebé li cau la piruleta, i es va descuidar d'aclarir-me quins superpoders tindria un Cadira-de-rodes-man (segur que seria un heroi que coneixeria bé els alts i baixos de la vida). En Lenny es disposava a parlar, quan li vaig pregar:

—No preguntis.

—Però què t'ha passat, Nellie?

—Quina part de «No preguntis» no has entès? El «no» o el «preguntis»?

—Per què no puc preguntar?

—Perquè la resposta és dolorosa —vaig replicar amb un patetisme del qual només són capaços els enamorats infeliços.

—En Bendix —va concloure en Lenny.

—Exacte, en Bendix —li vaig confirmar, trista.

—*Hipsters*: odia'ls o odia'ls.

Segur que odiar en Bendix hauria sigut sa per al meu benestar emocional, però no el podia odiar. No podia odiar cap dels homes que m'havien trencat el cor. Pel que es veia, no tenia cap mena de talent per odiar.

—Et pots girar, sisplau? —vaig demanar a en Lenny.

—Però per què, Nellie?

—Per què em vull canviar de roba?

—Ja he vist moltes dones despullades —va dir en Lenny.

—També a la vida real?

Per un moment vaig veure als ulls d'en Lenny que allò li havia fet mal. I em vaig maleir per no haver tancat la boca. Ja feia set anys que coneixia en Lenny i en tot aquell temps no havia tingut ni una sola temptativa de cita. És a dir, encara estava més sol que jo. I ara jo l'hi havia passat per la cara. Abans que em pogués disculpar, en Lenny ja se n'havia fet el càrrec i va somriure:

—Encara no m'he acabat el còmic. Necessito saber si en Batman i la Catwoman acaben al llit i es treuen les màscares.

En Lenny es va tornar a submergir en la revista i jo vaig deixar caure la tovallola a terra. No era de la mena de païos que miren. Era raret, però en el fons era com cal. Vaig agafar roba interior de la Minnie Mouse, em vaig engiponar l'abric i em vaig posar unes vambes vermelles i daurades d'Iron Man. Tot seguit em vaig atansar a una vitrina de vidre i vaig contemplar el meu reflex. L'abric m'anava una mica gran, però qualsevol cosa era millor que anar pel món amb només una tovallola. Em vaig inclinar endavant i em vaig mirar bé la cara.

Sota cada ull tenia quatre arruguetes nascudes de la

pena. Una per cadascun dels homes que m'havien tren-
cat el cor. En ordre cronològic són:

Jasper: Jo tenia tretze anys i ell quinze, i estava molt més desenvolupat que jo. Me'n vaig enamorar fins al moll de l'os. Per desgràcia, en Jasper em va explicar en una festa de l'escola que ell no feia petons a cap noia que portés ferros. Molts anys més tard jo encara tenia una relació incòmoda amb els ortodontistes.

Lukas: Amb ell em vaig fer el primer petó amb llen-
gua. El primer sexe. La primera separació dolorosa. Per
ordre la cosa va anar així: ens vam conèixer durant les
vacances d'estiu. Les primeres vacances prou caloroses
perquè fins i tot un conservador com el meu pare comen-
cés a creure que potser sí que existia això del canvi climà-
tic. Jo estava en una geladeria demanant una terrina de
Choco-Krispies. En Lukas anava darrere meu a la cua i
també va demanar una terrina de Choco-Krispies. Va ser
el primer cop que el vaig veure. Em va fer un somriure
tan simpàtic i tenia uns cabells castanys tan bonics! De
seguida vaig pensar que érem ànimes bessones, perquè,
ep!... a tots dos ens agradava el gelat de Choco-Krispies!
Ens vam enamorar tan de pressa com només ho poden
fer dos adolescents a trenta-vuit graus a l'ombra. Durant
tot un any només teníem ulls l'un per l'altre. Ens encan-
tava estirar-nos junts al llit, mirant sèries i menjant gelat
de Choco-Krispies. Vam comprovar que el sexe podia ser
una cosa meravellosa, encara que de vegades no hi tin-
guéssim gens de traça, i que era molt més gratificant que
empollar per a la selectivitat. Si no fos per en Lukas, se-
gur que la meva mitjana hauria sigut 0,7 punts més alta.
Després de celebrar la fi del batxillerat, es va acomiadar

per marxar al Perú per un any de voluntariat i a l'aeroport vam plorar fins que no ens van quedar llàgrimes, i ens vam jurar amor etern per a la resta de la vida. La resta de la vida va durar exactament tres setmanes. En Lukas va començar la trucada diària per Skype amb aquelles paraules horribles que existeixen en tots els idiomes: «Escolta... t'haig de dir una cosa». Llavors em va parlar d'una llama que s'havia malferit en un peu amb el sortint d'una roca, allà a la granja on treballava, i de com havia curat la llama. Al costat de la Conchita.

«Conchita?», li vaig preguntar nerviosa, amb l'esperança que fos una vella, l'ànima caritativa de la granja. Però a la pantalla del portàtil en Lukas va apartar la mirada amb culpabilitat i de seguida vaig entendre que la Conchita no era una velleta, i que amb ella havia fet altres coses que no eren curar peus de llaques. A contracor em va dir: «M'he enamorat de la Conchita».

I vaig tancar el portàtil.

Raffael: Era molt diferent de la majoria d'homes que havia conegut en festes d'estudiants. En Raffael sabia escoltar, era comprensiu i molt i molt considerat. Va passar mig any abans no ens en vam anar al llit.

Mig any més tard, em va comunicar que estimava algú altre. Ferida i dolguda, li vaig dir: «Sisplau, ara no em diguis que es diu Conchita». I ell va respondre: «No, es diu Johann». Aquella confessió no va ser el més convenient per a la meva autoestima femenina.

Jasper altre cop: En Jasper i jo ens vam tornar a trobar un dia que per casualitat vam topiar amb els carros de la compra en un Aldi. Va poder comprovar que jo ja no portava ferros i em va fer un petó aquell mateix dia. Vam es-

tar tres anys junts, el meu rècord en una relació de llarga durada. En Jasper estudiava nanotecnologia i jo amb prou feines entenia de què anava aquella carrera. No podia seguir les seves explicacions més de trenta segons. I a la inversa: ell tenia problemes per prendre's seriosament el meu somni de ser dibuixant. Elogiava el meu talent, però sempre sonava com el pare bondadós que lloa el dibuix que ha fet la seva filla de cinc anys («Mira quin goril·la més bonic que has dibuixat.» «Papa, que aquesta és la mama!»)

Els amics d'en Jasper eren tots sense excepció enginyers encarats cap a l'èxit que tenien xicotetes amb la mateixa determinació. Això comportava que en les nostres trobades nocturnes setmanals, que per als altres eren divertidíssimes, jo em sentís cada vegada més desplaçada, com en el típic exercici de «descobreix l'element que no lliga amb la resta». Quan s'apropava el final dels estudis d'en Jasper i jo ja havia abandonat els meus, en Jasper es va adonar que la Jessica, doctoranda en farmàcia, encaixava millor en aquelles trobades nocturnes i em va deixar per segona vegada amb el cor trencat.

Ara, a les quatre arrugues de pena sota cada ull se n'afegeiria una altra per en Bendix.

En Lenny, que s'havia acabat el còmic, se'm va apropar i em va preguntar:

—Ara no et posaràs a plorar, oi?

—No, no —vaig dir—. No ho faré.

—I per què se t'estan omplint els ulls de llàgrimes?

—Al·lèrgia a la pols —vaig mentir de manera poc convincent.

—Si no n'has tingut mai!

—Les al·lèrgies poden aparèixer de cop en l'edat adulta —li vaig explicar mentre la primera llàgrima s'obria camí.

—Tinc una idea per animar-te —va dir en Lenny, que, com tots els homes, no sabia com actuar davant les llàgrimes d'una dona.

—Quina?

—Ens fotrem això! —va fer traient-se de la butxaca dels pantalons dues pastilles verdes—. Fan que et sentis feliç. Fa dues setmanes vaig veure *Titanic* després de prendre'n i em vaig passar les tres hores i mitja rient.

En Lenny em va allargar una pastilla, però vaig fer que no amb el cap. Jo no prenia drogues. Ja havia après que no és bona idea emborratxar-se quan tens el cor trencat. Podia fer que et retiressin el carnet de conduir, cosa que havia pogut comprovar dolorosament després de trencar amb en Jasper.

—També podríem muntar una bona nit de pel·lis de zombis —va insistir en Lenny—. Hi ha una nova comèdia romàntica de zombis que es diu *Vine, dona'm la mà*.

—Res de comèdies romàntiques —vaig refusar, mentre la segona llàgrima es preparava per sortir—. Ni amb zombis ni sense.

—O podem anar a la inauguració de l'exposició de Damien Moore.

Damien Moore. Els seus quadres eren tan potents que t'atrapaven. Els seus temes més importants eren el cel i l'infern. Si bé els quadres de l'infern eren anguijants i inquietants, de les pintures del cel només se'n podia dir que eren increïblement boniques. Només de

veure'n fotos a Internet, m'omplien d'una alegria i una sensació de lleugeresa inaudites. Com devia ser, doncs, veure les pintures de veritat? Els seus quadres em transportarien a un altre món més bonic. I sense drogues.

—Que tens entrades? —vaig preguntar a en Lenny, sorpresa, i els lacrimals van aturar la producció de manera provisional.

—És clar que no —va respondre en Lenny—. Que potser soc un milionari dels que es poden permetre els seus quadres? O és que formo part de l'escena artística berlinesa?

—I llavors com hi entrarem?

—El responsable de seguretat i jo tenim el mateix camell —va fer en Lenny amb una rialleta.

4

Hauria preferit passar abans pel meu pis per posar-me alguna cosa més elegant que l'abric d'*Alien* per a la inauguració de l'exposició, però per desgràcia tenia les claus a la bandolera tronada que, d'altra banda, era al passadís del pis d'en Bendix. Em vaig plantejar trucar a en Bendix i demanar-li que em portés la bandolera i la roba a la botiga de còmics, però me'l vaig imaginar venint i confessant-me amb ulls plorosos que només m'estimava a mi. En aquest cas, que potser podria tornar-lo a abraçar entre els meus braços? Al cap i a la fi, m'havia amagat que estava promès. Durant setmanes. Li podria perdonar mai que hagués traït la meva confiança?

I tant que sí!